

have noget imod. Den Virksomhed, som jeg personlig i en Menneskealder har været knyttet til, har i alle de Aar været underkastet Statens Toldkontrol, en Kontrol, der blev skarpere og skarpere under det radikale Ministerium, idet dette indførte den meget høje Spiritusafgift og den detaillerede Regnskabskontrol med Bødebestemmelser op til 20 000 Kr., som blev fastsat i Loven af 22. December 1919 om Spiritusbeskatningen; men fraset den megen Ulejlighed, som den af Kontrollen nødvendiggjorte Regnskabsføring forårsagede, har disse Bestemmelser ikke generet mig et eneste Øjeblik i mit Liv, og jeg har heller ikke her paa Tinge med et eneste Ord udtalt mig mod de kraftige Kontrolbestemmelser, der blev foreslaaet; thi jeg skønner, at det offentlige bør betrygges, og at det er Lovgivningens Pligt overfor Borgerne at drage Omsorg for, at der ikke sker Misbrug af offentlige Midler, hvilket jo vilde være Tilfældet, om enkelte uretmæssigt hævdede Penge, der ikke tilkommer dem. Jeg har da heller ikke her paa Rigsdagen hørt nogen, ej heller det ærede Medlem selv, i sin Tid tage til Orde mod de Kontrol- og Bødebestemmelser, der blev foreslaaet overfor min Industri, overfor mig og mine Kolleger, og jeg synes heller ikke, det ærede Medlem nu bør søge at svække den foreslaaede Kontrol, thi for alle de Tusinder, der ikke misbruger Bestemmelserne, gør det ikke noget, at de er der, og for dem, der vil bryde dem, er det kun paa sin Plads, at de er der. Det er rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at procentvis er Overtrædelserne ikke saa mange, men det er vel heller ikke det afgørende. Det afgørende er, at Overtrædelserne er der, og det vil det ærede Medlem vel ikke benægte. Da jeg for nogle Aar siden kom ind i Arbejdsnævnet — det var sandelig ikke, fordi jeg ønskede det, men der var andre, der ønskede mig der ind —, blev det sagt mig, at det kun drejede sig om nogle faa Møder i Kvartalet. Og det var rigtigt nok til at begynde med, men efter kort Tids Forløb var det ikke nogle enkelte Møder i Kvartalet, saa var det enkelte Møder om Maanedene, og saa blev det enkelte Møder hver eneste Ugedag. Ja, det blev saa meget, at Nævnet maatte dele sig i to Halvdele, saa at den ene Halvdel tog Tur den ene Maaned og den anden den anden Maaned, for at man overhovedet kunde faa Has paa alle de Klager, der kom fra Medlemmerne, og de Indberetninger, der kom fra Arbejdsanvisningen, fra de

offentlige Kontorer og fra Arbejdsgiverne. At Nævnet havde saa meget at gøre, var jo det bedste Bevis paa, at der var adskillige Brist. Men for øvrigt kan man ikke dømme efter de Resultater, der foreligger offentligt, thi som det ærede Medlem meget vel ved, er der adskillige af dem, der er fremkommet derved, at et Flertal indenfor Nævnet har stemt for dem, medens et Mindretal har ment, at der burde træffes en anden Afgørelse. Nu er Antallet af Sager taget noget af som Følge af, at der vel nok passes noget bedre paa. For øvrigt ønsker jeg at fremhæve, at det er min Overbevisning, at Ledere af Arbejdsløsheds-kasser, der er sig deres Ansvar bevidst, gør deres til at hindre Misbrug, og det er heller ikke sjældent, at de i Nævnet værende Kasserepræsentanter gaar i Rette med Medlemmer, der paa uberettiget Maade har erholdt Understøttelse. Det beviser jo kun, at Kontrollen bør gøres saa effektiv som muligt.

Næringslivet her i Landet, der i Aaret 1918—19 var særdeles trægt og gav ikke mindre end 6,9 Millioner vedtægtsmæssigt understøttede Arbejdsløshedsdage, havde i 1919—20 rettet sig saaledes, at vi var kommet ned paa 3,6 Millioner. Og man mente, at denne Nedgang var Begyndelsen i den rigtige Retning, thi om end der var et godt Stykke ned til det, som var normalt før Krigsperioden, nemlig 1 à 1½ Million vedtægtsmæssigt understøttede Arbejdsløshedsdage, var det dog en betydelig Nedgang, der fandt Sted mellem de to nævnte Aar. Men desværre er Beretningerne i saa Henseende slaaet fejl. I Stedet for vedblivende at gaa ned er vi i det sidste Beretningsaar, der sluttede den 31. Marts 1921, kommet op paa 5 900 000 vedtægtsmæssigt understøttede Arbejdsløshedsdage, og jeg er tilbøjelig til at tro, at vi i dette Øjeblik maaske er oppe paa et højere Tal. Det er derfor utvivlsomt paa høje Tid, at Lovforslagets tredje Afsnit foreslaar Foranstaltninger til Iværksættelse af Nødarbejder, men jeg tror dog, at disse kun vil komme til at aflaste Arbejdsløsheden med en i Forhold til de arbejdsløses nuværende Tal mindre Del, nogle og tyve Procent, om alt gaar vel. Men selv om saa er, bør alt gøres, hvad gøres kan, for at hjælpe til at skaffe Beskæftigelse, og efter mine Meningsfællers og min Anskuelse bør Lovforslagets tredje Afsnit tages med som Statens a conto Hjælp til Aflastning af Arbejdsløsheden. Naar der kommer et betydeligt Antal Personer i Arbejde, vil deres øgede Ind-